

Hız. Ali bir gün sabah namazı için mescide giderken, yolda saç sakalı ağarmış yaşlı bir Hristiyan'a rastlar. Yaşının gereği ağır adımlarla yürümektedir. Hız. Ali namaza gecikeceğini bilir, fakat edebi ve nezaketi, piri faniyi geçmesine izin vermez. Yaşlı adam önde, kendini arkada ta mescide kadar gelirler. İhtiyar yoluna devam eder; Hız. Ali ise mescide girer. Namazı kıldırılmakta olan Hız. Peygamber'in rükuda olduğunu görür, hemen cemaate uyar ve namazını kılar. Namaz sonrası, Hız. Peygamber'e rükuda, neden, her zamankinden daha uzun kaldıkları sorulur. Allah elçisi, sırtında büyük bir ağırlık duyduğunu, kendisinin (Cebrail tarafından) bekletildiğini söyler.

Bu arada Hız. Ali'nin namaza geciktiği de farkedilmiştir. Kendisi neden geciktiğini anlatınca durum anlaşılacaktır. Yüce Allah böylesine güzel bir davranışı karşılıksız bırakmayacağını ilmin kapsı olarak nitelendirilen Hız. Ali'nin nezdinde tüm insanlığa duyurmuştur.

Günümüzde pek de üzerinde durulmayan " edep " kavramı varlığa bakışla doğrudan ilgilidir. Kamil insan örneği Hız. Ali bu davranışıyla insanlığa çok şey anlatmaktadır. Şimdi bu davranışı gelin genelleştirelim ve tüm hayata teşmil edelim. Nasıl bir tablo oluşturacağı gayet açıktır. Yaşadığımız toplum, alev, alev yanan Ortadoğu ve tüm Müslümanlık, bu anlayışın neresinde duruyor dersiniz?

Bunu, ne ideolojikleştirilmiş veya siyasa islam üzerinden anlamak mümkün, ne de beşeri öğretiler üzerinden, Kupkuru, şekilden öteye geçmemiş dindarlık ise hiç değil.

Sadece insan secdede kalsın... Ya günlerce aç- susuz onlarca kez hacca, umreye gitsin! Başörtüsünden tek saç çıkmasın diye dakikalarca ayna karşısında örtme talimleri gerçekleştirilsin! Sakal bıraksın, cübbe giysin!

Bu kez, bu bilinçle " ötekine " bakıp, " yanlış yapar mıyım " incitir miyim bu kalbi " diyerek titremedi ise... Sokakta gördüğü kediye, köpeğe, kurda kuşa, Rabbine bakar gibi yüreğine dokundurarak bakmadıysa, sevgiyi, rahmeti, merhameti, hakkı, hakikati bütün hücrelerinde bir kez hissetmediyse, o nasıl bir " La ilahe illallah " deyiştir Allah aşkına! Sözüm ona bu iman mıdır? Bağlantı kurmak ya da bağlanmak bu mudur?

Dini içerikli programlar ve tartışmalar yapılırken, bazı hocaların mezhep takıntısı Allah Kelamı'nın önüne geçiveriyor. Halbuki Kur'an bir hususun altını ısrarla çizer.

" De ki ey geçmiş vahyin izleyicileri, sizinle bizim aramızdaki şu ortak ilkeye gelin: Allah'tan başka kimseye kulluk etmeyeceğiz. O'ndan başka hiçbir şeye ilahlık yakıştırmayacağız ve Allah ile birlikte insanları Rab –edinmeyeceğiz. Eğer yüz çevirirlerse de ki; Şahit olun ki kendimizi O'na teslim etmişiz."

Bu ayet nazil olunca, önce Hristiyan iken sonra Müslüman olmuş Adiy İbn-i Hatem: Ey Allah'ın elçisi, biz din büyüklerine tapmazdık ki" dedi. Hız. Peygamber, " onlar size bir şeyi helal ya da haram kılarlar, siz de onların dediklerine uymaz mıydınız? İşte bu onlara tapmak demektir" diye cevap müracaat etmek gerekir birilerine göre Mehmet Akif bu günün hocalarından ilham almayı unutmuş! Bakınız ne diyor: " Doğrudan Kur'andan alarak ilham/Asrın idrakine söyletmeliyiz. İslam'ı

Elbette aydınlatan insanlara ihtiyaç var. Ama ölçüt, temel öğreti itibariyle kuran'dır. Yorumların değişebilirliği unutulmamalıdır. İnsanlardan aldığımız bütün güzellikler, " ilhamın" o şahsiyet üzerinden tezahürleridir. Kurumları, mezhepleri, şahısları putlaştırmak İslamın tevhit esasına tamamen aykırıdır.

Adeta ölümü şakaya alır.... Ömer Hayam'ın " sen hiç gitmeyecekmiş gibisin değil mi/ o gidenler senin gibiydiler " dediği gibi!

Kalın sağlacakla